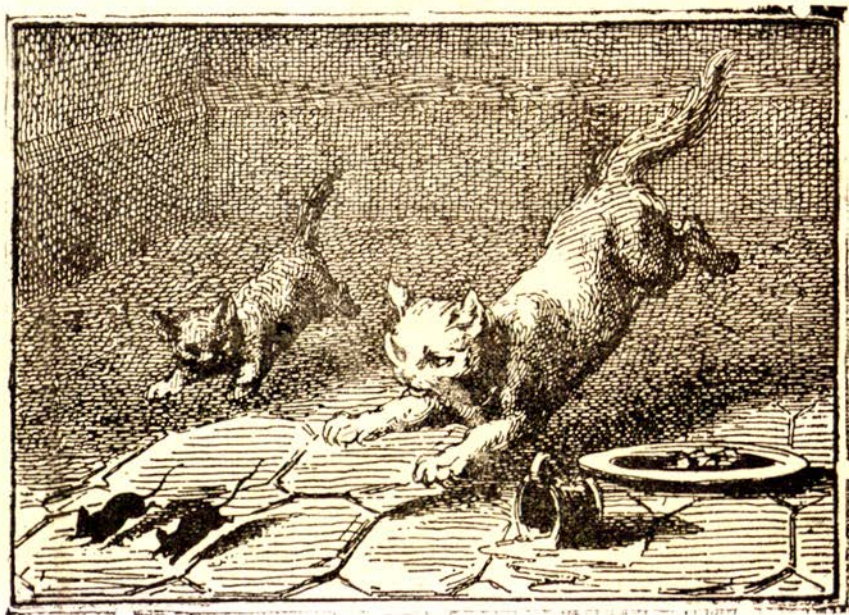

черъ съсѣдната готвачка така сърдито ни изрита прѣзъ вратата, щото азъ жаловито замяукахъ. Като ме позна по гласа, тя ме взе на ръцѣ и начена да ме милва.

— Не сърди се, котанке, казваше ми тя, като ме гладѣше по гърба. — Ти си много добра котка, добра е и дъщеря ти Бѣлка, но синъ ти Чернийо е нетърпимъ: той е цѣлъ *разбойникъ*. Щомъ влѣзне въ готварницата и зграби нѣщо призола ли, кюфте ли, риба ли — каквото види. Е, това не може да се търпи. Синъ ти те много срами, котанке, това имамъ да ти кажъ.

Колко ми бѣ мъчно да слушамъ! Синъ ми — *разбойникъ*! О, горко! горко!

Бѣлка бѣше просто примѣрна котчица. Мънишка като орѣхъ, а вече ловѣше мишки. Всички у дома казвахъ, че тя е безцѣнна. И азъ не